

Ja, jullie kleuren...ik sprak er al over, over zwart en wit wat jullie veel dragen en hun betekenissen. Zwart voor chique, maar ook voor zorg, bedruktheid en verdriet, rouw. Maar het meeste zien we toch het wit, kleur van blijheid en vrolijkheid, van optimisme, liefde en vriendschap. Het wit ook van het licht, alle kleuren licht tesamen, van eeuwig Licht, Licht en Vrede, namen voor onze God.

En daarbij vergat ik er nog één die ik nu noem: Wit ook kleur van vrijheid. Het wit van de vrijheid van Han om te kiezen uit bevrijding van slangen en infusen, het wit ook van de bevrijding om te kiezen voor géén verdere behandelingen met toch onzekere afloop. En zó bezocht ik Han in juli, op een stralende zondag. en Ik ontmoette ook een stralende man in de warme, vol bloemen en planten staande, geurende tuin, tuin van Eden, paradijs.

"Ik ben gelukkig, zei hij me, gelukkig , ook omdat nu een zware last van mijn schouders is genomen. Ik hoef en ik moet niets meer. Ik ben gelukkig, met Astrid en mijn kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen, zo dicht om mij heen. Dit hebben Astrid en ik toch maar voor elkaar gekregen, dit is mijn geluk , wat nooit voorbij zal gaan. Ik ga nu zonder last voor het laatste traject....."

Ik zag het wit ook hier....., kleur van de overgave.....

En we hebben met elkaar zitten praten bij een bak koffie, over hemzelf en wat hem bezielde in het leven, wat hem kracht gaf, om te doen zoals hij heeft gedaan, te leven zoals hij geleefd heeft. en hij vertelde me ook dat hij zich hier zo thuis voelde, bij deze gemeenschap, omdat hij ook vanuit hier geïnspireerd werd door de verhalen en het leven van Jezus. En op dat moment heeft hij mij ook gevraagd of ik in staat was dit afscheid van hem, wat nu heel dicht bij kwam, met jullie samen te houden.

Ja Han, heb ik gezegd, ja, ik wil dit met alle liefde voor jou doen, ook omdat we hetzelfde gedachtegoed delen, en in elkaar herkennen 'mensen onderweg te zijn'. Mensen die geroepen zijn, zich geroepen voelen, de weg te gaan van hem in wie wij geloven, die mens Jezus, om wie het draait als we het hebben over ons staan, doen en handelen in ons leven.

Ik deelde voor een stukje dát aspect van het leven, met hem.

Han, heb je dan misschien voorkeur voor een bepaalde lezing, waarover die moet gaan...Nou zei hij, ik weet er niet zoveel van, misschien over de Barmhartige Samaritaan ??? een verhaal van "omkijken naar de ander " ik aarzelde even... goed Han.. daar kom ik wel uit....

Op deze bijzondere momenten realiseer je je weer, in de eeuwen oude traditie te staan. Een traditie waarin mensen elkaar herkennen aan het breken en delen van het brood met elkaar.....en ook een traditie van verhalen, die we al een levenlang horen. We horen ze hier op deze plaats, elke week, gister nog, we wéten waarover we dan spreken.

En is dat zo bijzonder dan ???

Ja, zeg ik op mijn beurt,

Het is en blijft toch héél bijzonder in deze gejaagde, opgejaagde, snelle, vaak rampspoedige wereld, dat mensen nog steeds bij elkaar komen en de tijd nemen om te luisteren naar die oude verhalen, en dat ze zich in hun leven daardoor laten inspireren.... door te proberen te doen wat gedaan moet worden om daarmee het leven lichter te maken en kleur en glans te geven en inhoud. En het zijn natuurlijk ook niet zómaar verhalen, maar ze zijn opgetekend door vrienden van Jezus, die er zelf bij waren geweest, die met hem geleefd , gesproken, gegeten en gedronken hebben, bij die bijzondere mens, die zij hun Heer noemden.

Want u ziet nú ook hoe het gaat, wij gaan ook verhalen vertellen over Han, hoe hij was, weet je nog toen op die verjaardag, en... herinner je nog die vakantie....wat hebben we toen verschrikkelijk gelachen...

Ja, we houden er zélf óók van om die geschiedenissen weer op te halen en te vertellen, ook weer aan de kleinkinderen, en zo blijven wij dus ook ónze verhalen vertellen. Wij houden Han óók levend in ons spreken....

Verhalen van en met Han....verhalen met papa, met opa en gister nog, toen zijn we met z'n allen naar het ezeltje geweest, want daar gingen we altijd met hem naar toe als we hier waren...dat vergeten we niet meer...,

verhalen met mijn zoon, met onze broer, met onze vriend. Het is dus heel gewoon en vanzelfsprekend om verhalen over iemand te blijven vertellen....

En dan kiest Han voor vandaag het oude verhaal van de Barmhartige Samaritaan, ik heb het u net voorgelezen. Een voorbeeld verhaal van Jezus over 'wie is mijn 'naaste' aan een échte kenner van de wet, die het eigenlijk toch zou moeten wéten;, De man vraagt aan hem. 'Leg jij me nou maar eens uit wie mijn naaste is!' maar er zit een addertje onder het gras wanneer hij dat vraagt..... ik ben wetgeleerde zal ie gedacht hebben, en wie of wat is die Jezus eigenlijk wel...waar komt die man vandaan.....nooit van gehoord.....

Je hoofd boven het maaiveld uitsteken werd toen ook al niet op prijs gesteld !

Wie of wat ben je eigenlijk..

Die samaritaan was iemand uit een geminacht deel van de maatschappij, ze hoorden er niet bij, maar toen er een slachtoffer, misschien wel een vluchteling, aan de kant lag, nam híj wél zijn verantwoording en zorgde voor de man, terwijl eerder een priester en een hulp priester het af hadden laten weten,, Jezus zag dus wie en wat die samaritaan wékelijk in de grond van zijn bestaan was, hij doorzag hem echt.

Ja, daar gaat het dus om, zegt Jezus, God boven alles liefhebben en de naaste, wie het ook is, je naaste als jezelf.

Dat is onze de eerste en grootste opdracht. de ander te zien staan, respecteren, te hulp te schieten, opkomen voor de zwakkeren in de maatschappij, gerechtigheid doen, proberen vrede te bewaren, in het klein en in het groot, en ga zo maar door, benoem het maar,

Allemaal mogelijkheden, ook voor ons, die je in je leven kunt ontplooiën omdat je je aangesproken voelt, en geroepen voelt om ook naar die stem, en die verhalen die al eeuwen lang worden doorverteld, te blijven luisteren, en waarvan je de waarheid onderkent.

En ook de woorden van deze verhalen zijn wit, wit van het licht wat er doorheen straalt. Deze verhalen worden wit gekleurd door de hoop en wit van het verlangen en de liefde die er doorheen klinken. Deze woorden zijn verblindend wit omdat dóór Jezus, Gods woorden gesproken worden, van de mogelijkheid van Gods koninkrijk onder ons....een ideaalbeeld,.....

en als we hierin niet geloofden, zaten wij hier nu niet, dus het kan, we zijn zélf het bewijs, zo simpel is het....als wij maar omkijken naar elkaar, dichtbij en in de wereld, net als die barmhartige samaritaan.

en u ziet het ook in het tapijt hier achter op de muur. Het is gemaakt door onze vroegere charismatische pastoor. U mag er in zien van mij wat u wilt, de hand van een vader die zijn hand uitstrekt naar zijn verloren kind, of zomaar een mens die de andere mens een hand toe reikt en hem weer op de kant trekt van het leven,

of de hand van God, ónze Vader, die zegt, kom hier jij mijn kind, ik reik jou mijn hand, ik zal je nooit verloren laten gaan wat er ook gebeurt,... dat is mijn belofte aan jou....

En hierop hopen wij, hierin geloven wij, en als ik dan de kaart van Han zie lees ik de tekst:

Want je kunt niets zeker weten, en alles gaat voorbij, maar ik geloof, ik geloof in jou en mij..... een speciale tekst voor Han en Astrid

Maar mensen van hier weten wat deze tekst ook voor ons betekent, want, aangepast, hebben we dit lied gezongen bij ons kerkjubileum, en we zongen naar God toe, de bevestiging van ons geloof dat hij ons nooit in de steek zou laten, met de woorden :

Hij gelooft, Hij gelooft, Hij gelooft , in jou en mij,

Woorden die óns helpen te leven, ons helpen te óverleven, ons helpen je te worden zoals je bedoeld bent.

En Hij, de Eeuwige, onze Vader gelooft in ons, net zoals Han geloofde in Astrid en in zijn kinderen en kleinkinderen: je kunt het, probeer het maar en ga ervoor en lééf !

Want je kunt niets zeker weten, en alles gaat voorbij,
maar ik geloof, ik geloof, ik geloof in jou en mij.....

witte LICHTgevende woorden

Cecile Maagdenberg